

VERESS MIKLÓS

Lepkevihar

KULKA PROFÚRNAK ODAFÖNTRE

gondolod csak: számolsz mintha mennél előre pedig azt is hihetnéd hogy visszafele: mert fekszel egy krisztusingben ami azért ilyen elnevezésű hogy a betegek tudják: a kínok keresztjére feszítik őket de különben nem is egészen ilendő mindahhoz amit vallásilag elsajátítottak velünk hátulgombolós korunkban mert ez hátul nyitott s nem egészen azért hogy szellőzzön az ember segge melybe alulról már előzőleg beadták a bélkihajtó szereket hanem azért mert ugyebár fölülről az a helyzet hogy nem kell mellreszívnod a halált csak az altatót aztán megfordítanak és háturul (mint a bős Turul) szánt beléd a kés feszítik szét a bordáidat majd úgy szedik ki azt a százkarú polippá csavarodott tüdőlebernyeget (ha nincs más baj ha nincs rák ha nem önti el a genny a többi tüdőfelületet és élhatsz tovább) visszaszámlálva amit félkábulatban még mondtál mert megtanítottak rá sőt még az egyszeregyre is de az altatónővérek és doktorurak csak azt kívánják hogy mondd tovább a számokat míg el nem alszol s akkor majd hasra fordítanak fölvágnak kiszikézik azt a vörös belsőséget amelyen majd másnap heherésznek a két szomszédos osztály ápolónői: mert szembeesik az urológia a tüdősebészettel és akkor ott röhögnek egymást ugrasztva hogy az egyik helyen péniszrezekció volt a másikon pedig pneumatikai – ergo tüdőleves lesz és utána kolbász vagy debreceni

egyelőre azonban műtetre fölkészült félkába állapotban ki gondolhatna erre a jupiterlámpák fényében mintha valami nagy színjáték készülne rendezővel és aztán csapóval bár reménykedsz hogy utóbbi is csak valami tévedés folytán főszereplő az ügyben mert ugyanolyan műszaki mint aki beöntést adott meg aki előtte gigádon át lenyomott egy csövet s kiszippantyúzta a gennyet a rohadékszagú hörgőkből – volt néhány intravénás injekció amitől nem juthat eszedbe: miként pázmány-péterkedett katolikus hittestvérünk hajdanán a testnek romlandó állapotjáról búzeiről – nem nem és nem: itt a matematika uralodik öt lebenyből az egyet szedik ki aztán visszavarnak (csak oldalvást még bele bele bele a sajgó mellkasba két csövet hogy az a véres gennyes szötymó folyjon a bilibe) amíg úgy nyöszörögsz majd elkülönítőben mint a szentjánoskenyerek a szélben a ligeti fákon és a krisztusinghez méltó tövisek belülről szurkálják a mellhártyádat – de ha érzel élsz is: ehhez van még négy-öt órád amíg a fémek matatnak majd benned ha szemedben kialszik a jupiterlámpák fénye amíg hasról hátadra fordítanak mint a rossz műfordítók teszik slendriá-

nul egy verssel – először is arcodra kerül a maszk; most vagy bohóc leszel vagy űrrepülő vagy kozmonauta ripacs és közben tanítóbácsik kérlelnek hogy számolj lehetőleg addig amíg majd valami furcsa történik

fölötted hallod miközben úgy mondod a számokat mint amikor nem tudtál aludni és ötezerig bírtad hogy aztán fölkelj – telihold volt szél vagy szerelmi bánat vagy mindhárom egyszerre – arcuk eltorzul szájukról olvasható le hogy akkor már nincs baj ha megérkeznek a lepkécskék – mit! pillangócskák: mo-tyogsz még de rádúdul valami szörnyű viharzás mintha valamennyi kit elkaptál gombostűre szúrtál a kötelező rovatgyűjteményhez vagy belezártál egy színespapírablakú kockavárba vergődni – jönnek a lepkék seregestül – állítólag huszonnégyig bírtad mert csak piás voltál mindig de narkós sosem – addig hal-lottad hogy betemet a lepkevihar

a jézuskrisztusszupersztár vége ilyen de akkor még híre se volt ott Szege-den ahol kulkafrigyes bebizonyította a testeden amit a koreai háborúban próbált ki a kis tüdőlövéses pasikon: hogy lehet bordametszés nélkül is operálni: micsoda szerencse hogy voltak nagyhatalmak kik mindig helyi háborúkat vívtak s így volt alkalma kísérletezni az emberiségnek fennmaradhatni amikor irtja magát ahogy én tettem a lepkékkel is – egyszóval a *Szupersztár*-lemez végén hallottam ilyen zúgást nyilván narkósan írták a fiúk a zenét amikor ácsol-ják a keresztet szenved a test és kábulatban az agy csak a lélek rab még – nem tud szabadulni: ez a lepke-vihar zúgott akkor bár még évekig vártam hogy marcsinéni férje: lacibácsi hazahozza a lemezt Ámerikából ahol ebbe is beleun-tak azok akik már a koreai háborúra sem emlékeznek csak utálták a vietnámit – én is üvöltöttem ahogy később mesélték: szidtam a pártot és mindenkit akit szóval elértem hogy kulka-professzor megtörölvén izzadt homlokát így szólt míg vergődtem az ébredésért a krisztusingben de nem az előző vérmocskosban hanem egy másikban míg valami lavórban hevert a szalonokban bizonyára nem kívánatos tüdődarabka – szívem alatti lebernyegem szóval azt monda miközben az utolsó öltéseket varrta sajátkezűleg saját hátamon: Most hívjátok be a párttitkárt

a lepkék bosszúja volt ez a tehetetlen fájdalom is aztán meg egy kis nar-kózis: a genny a tüdőből ahogy a tornatanárnő parancsára karhajlítottam ki szivattyúilag a vérrel együtt – a lepkék bosszúja hogy csak egy kis pattintásba került és már nem libbent a szárnyuk ha elfogtam őket igaz kíméletesen hogy szépen ágáljanak a gombostűre szúrván mert még nem tudtam szabólőrinc iga-záról egészen vagy tudtam csak nem hittem abban hogy döntetlenre áll a te-remtés ha az árnyék is testet vethet a földre és Dsuang Dszi a nagy mester sem tudja eldönteni hogy ki kit álmodik – sőt halmazatilag még nagyobb büntetés a valóság mint az öröklét és hogy az Isten nem az édenkertből való kitiltással súj-totta legjobban az embert hanem az álommal melyben önmagával úgy azonosul hogy ő – a másik is: „az hogy Dsuang Dszi álmodja a lepkét a lepke őt és

mindhármunkat én” – de hát ha ezt olvasom akkor már szabólőrincet is álmodom meg mindazt ami rázműdult egykor a szegedi műtőasztalon amikor

a lepkék bosszúja volt az egész: a legszebbet balatoni nyaraláskor fogtam el és zártam egy gyógyszeres dobozba hogy majd – ha nem megy másként – a gyűjteménnyel szerezzek ősszel biológiából ötöst de mikor kaposvári albérletünkben kinyitottam börtönét – megrémültem: valami szörnyű szőrháló fonta be az egészet undorítóan: az utcára vágtam mintha a szerelmet amely oly gyönyörű az ember tenyerében előbb – a hernyó nem is jutna eszedbe pedig hát: Dsuang Dszi álnéven szabólőrinc – hogy a lepke álcája-e a hernyó vagy a hernyó álcája a lepke: olyan ez mint amikor jön a számlálás oda vagy visszafele – amikor direkt háttal még az utcán furcsa kábulatban krisztusingtelenül mintha nem is föltételeznéd hogy majd jön egy este – nem kamaszkori hanem olyan ötvenéves korbéli hihetetlen – amikor telek telében – ez a pillangók bosszúja még – a konyhai lámpa fénykörébe beröppen egy káposztalepke

és nem álom mert azzal lehetne valamit kezdeni – ezt ki kell bocsátani oda ahol megfagy: de megbocsátja – virág tövéből kelt ki abból a földből amit a parkból oroztál: viszi magával a zúgást a lepkevihart egyedül – olyan mint egy kórházi krisztusing vagy egy lélek ami eltévesztette az időt melyben szabad volna szárnyalni:

de – föloldoz mert megfogtam és nem öltem meg hanem szabadon engedtem hogy ezzel megöljem: a lepkék bosszúja ugyanis ilyen egyszerű mint az oda-vissza-matematika amikor egy műtőben ráhajló arcok alatt számol az ember a szárnyzúdulásig

